

בס"ר

רבנו נחמן
מברסלב

תהיך ליע

טוב להגיד ולשיר

נְנַחֵם נַחֲמָנוּ נַחֲמָנוּ מֵאֲוִמָּנוּ

לזכות לבל הישועות

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "תזריע"

אשה כי תזריע

(ויקרא י"ב, ב')

וזה שפרש רש"י בתחלת פרשת תזריע אמר רבי שמלאי כשם שיצירתו של אדם הוא אחר כל בהמה וחייה ועוף כף תורתו נתפרשה אחר כל חיה ועוף. כי יצירתו של אדם היא אחר כל יצירת בהמה וכו', כדי שיכניע הנסות ויזכה לתורה ועבודת ה' באמת כי אי אפשר לזכות לתורה ועבודה ותשובה ומעשים טובים כל אחד לפי בחינתו מקמן ועד גדול כי אם על-ידי שבירת הגאות ונסות הרוח. ובשביל זה נברא האדם באחרונה כמו שאמרו רבותינו ז"ל שהאדם נברא בסוף כדי לכנס לסעדה מיד, דבר אחר שאם תזוח דעתו עליו יאמרו לו יתוש קדמך במעשה בראשית. הינו כי האדם נברא רק בשביל שיעסק בתורה ועבודת ה' כל ימיו ועל-כן נברא באחרונה כדי שיכנס לסעדה מיד הינו כדי שיהיה הכל כבר מוכן לפניו כל מה שצריך לפרנסתו ולהרחיב דעתו בהם ולהפיר על ידם גדלת הבורא יתברך. ועל-כן הכל נברא קדם יום הששי והוא נברא ביום הששי סמוך לשבת אחר שבבר נברא הכל בשבילו והוכן לפניו הכל כדי שיכנס לסעדת שבת מיד ולא יצטרך להמתין ולבלבל דעתו בשום דבר. רק יזכה לסעדת שבת מיד שיזכה מיד לעסק בעבודת ה' שזהו עקר תכלית הסעדה של שבת שהוא בחינת הסעדה שלעתידי שיזכו הצדיקים שהיה אדם הראשון ראוי לזכות אליו מיד אם היה מקום מצותו יתברך. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל שם דבר אחר שאם תזוח דעתו עליו אומרים לו יתוש קדמך וכו' הינו שאי אפשר לזכות לסעדה הקדושה הנ"ל אפלו אם הוא פנוי מכל העסקים ויש לו כל הון העלמא כי אם על-ידי שפלות שעל-ידי זה דיקא זוכין לתורה ועבודה, אבל תכף בשמתגאה ותזוח דעתו עליו אומרים לו יתוש קדמך כי אז הוא רדוי לפניהם לפני כל בהמה וחייה ועוף כמו שאמרו רבותינו ז"ל זכה רודה בהם לא זכה נעשה ירוד לפניהם. וכן הוא בכל אדם גם עתה שיש שה' יתברך נותן לאדם עשירות וחפצים הרבה בהמות ועופות ותבואה ופרות ומלבושים וכו' כאלו הכל נברא בשבילו. ובאמת הוא בן כי הכל נברא בשבילו כדי שיכנס לסעדה וכו' הינו כדי שיעסק

בעבודת ה' ועל-ידי זה יזכה לסעדה המעטדת לצדיקים וכו'. אבל כל אחד לפי בחינתו אי אפשר לזכות לזה כי אם על-ידי שפלות באמת כנ"ל. ותכף בשמתגאה ודעתו זחה עליו מורידין אותו ואומרים לו יתוש קדמך וכו' נמצא שעקר בריאת האדם אחר כל בהמה וכו' הוא בשביל שפלות כדי שיזכה על-ידי זה לתורה. וזה שרמזה התורה בפרשת תזריע שהזכירה תורת האדם כשנולד שהוא בחינת בריאת האדם שנולד ונברא ויוצא אדם חדש לעולם והזכירה אותו בסוף אחר כל בהמה חיה ועוף לומר כשם שיצירתו אחר כל בהמה חיה ועוף שהוא בשביל שיזכר שפלותו כף תורתו נתפרשה אחר כל בהמה חיה ועוף כי הם בחינה אחת כי מה שנברא בסוף זהו בעצמו גם-כן בשביל זה כדי שיזכה לתורה על-ידי השפלות על-ידי שנברא באחרונה. ועל-כן נתפרשה תורתו בסוף כמו יצירתו כי הכל בחינה אחת כי גם יצירתו בסוף היה בשביל התורה כי אי אפשר לזכות לתורה כי אם על-ידי ענוה ושפלות שבשביל זה נברא האדם באחרונה. וזהו שנסמך לזה הלכות נגעים שבאין על גסות. (לקוטי הלכות - הלכות ערלה ה' - אות י"ט)

וטמאה שבעת ימים

(ויקרא י"ב, ב')

כל אחד מישראל מגדול ועד קטן יש לו איזה חלק בהדעת הקדוש כי כל אחד מישראל הוא חלק אל-ק ממעל ויש לו שרש במחשבה דקדשא בריך הוא שהוא שרש הדעת הקדוש. ועל-כן כשנולד אחד מישראל אזי כפי בחינתו נמשך איזה התגלות הדעת בעולם. שעל-ידי שנולד ונתוסף אחד מישראל על-ידי זה יתוסף ויגדל ויתרבה הדעת בעולם לדעת את ה' הבורא הכל היחיד המשגיח ומושל יתברך. רק מתקף התגבורות הסטרא אחרא מחטא אדם הראשון ומחטאי הדורות שאחריו בפרט בעת הגלות מתגבר ההעלמה וההסתרה מאד מאד. כי זה ידוע שהקלפה קדמה לפני רוב ההולדות נמשכין על-ידי התגבורות התאוה כמו שכתוב הן בעוון הוללותי. על-כן הדעת הנמשך על-ידי ההולדה הוא בהעלם ובקטנות גדול. ועל-כן אמו טמאה לדה מחמת גדל התגרות הטמאה שמתגרה אז מחמת

שְׂרֹאָה שְׁנַמְשָׁךְ אִזּוּ אִיזָה דַעַת בְּעוֹלָם. כִּי הַטְּמֵאָה
בְּרוּכָה תְּמִיד אַחַר הַקְּדוּשָׁה בִּידוּעַ וְעַל־כֵּן צוֹתָה
הַתּוֹרָה וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בָּשָׂר עֶרְלָתוֹ. וְנִסְמָךְ
לְפָרְשֵׁת טְמֵאָת לְדָה. כִּי גַם הָעֶרְלָה נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם
שֶׁהָעֶרְלָה שֶׁהוּא מִסְטָרָא דְמִסְאָבָא [מַצַּד הַטּוֹמָאָה]
חוֹפֵה עַל הַבְּרִית קְדוּשׁ שֶׁשָּׂרְשׁוּ בַדַּעַת הָעֲלִיּוֹן שֶׁדָּרָךְ
שֵׁם כָּל הַמְּשַׁכֵּת הַדַּעַת מִדּוֹר לְדוֹר. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין
לְמוֹל הָעֶרְלָה וּלְגַלּוֹת הָעֶטְרָה וְכוּ' כַּמּוּבָן כָּל זֶה
בַּפְּנּוֹת. (לִיקוּמֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת פְּדִיּוֹן בְּכוֹר ה' -
אוֹת ח')

וביום השמני ימול בשר ערלתו

(ויקרא י"ב, ג')

צְרִיכִין לַעֲבֹר עַל הַתֵּינוּק שֶׁבָּעָה יְמֵי עֶרְלָה וְאַחַר כֵּךְ
בְּשְׁמִינֵי מְלִין אוֹתוֹ, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מַה שְׁאָרְץ־יִשְׂרָאֵל
הֵיטָה תַּחֲלָה בִּיד כִּנְעֵן וְאַחַר כֵּךְ נִתְּנָה לִישְׂרָאֵל. וּמָה
שֶׁהִיָּה הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם בַּתַּחֲלָה עֲשָׂרִים וְשִׁשָּׁה דוֹרוֹת
בְּלֹא הַתּוֹרָה וְאַחַר כֵּךְ נִתְּנָה תּוֹרָה, כִּי בְּהִכְרַח
שֶׁתְּקַדִּים הַקְּלִפָּה לְפָרִי. וּבְאֵמַת גַּם בְּעַת שְׁלִיטַת
הַקְּלִפָּה הַקּוֹדֶמֶת לְפָרִי, דְּהֵינּוּ בִימֵי עֶרְלָה בְּעַת
שְׁאָרְץ־יִשְׂרָאֵל בִּיד כִּנְעֵן וּבְעֲשָׂרִים וְשִׁשָּׁה דוֹרוֹת
שֶׁלֹּא נִתְּנָה תּוֹרָה, גַּם אִזּוּ מְקַבְּלִין חַיּוֹת רַק מַה'
יִתְּבַרְךְ שְׁמַחִיָּה אֵת כָּלָם בְּחִסְדּוֹ הַגָּדוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת
הַתּוֹרָה הַנְּעֻלָּמַת. וְעַל־יְדֵי זֶה עָקַר קִיּוֹם הָעוֹלָם, כִּי
עַל־יְדֵי זֶה אֶפְלוּ בְּשֹׂאדָם חוּטָא וּפּוּגִים בְּבְרִית קְדוּשָׁה,
וּכְשִׁפּוּגִים חֵס וְשְׁלוֹם בְּבְרִית קְדוּשָׁה אִזּוּ נִמְשָׁךְ חֵס
וְשְׁלוֹם הָעֶרְלָה דְּחַפִּיאַת עַל בְּרִית. וְהִיָּה רֵאוּי שְׁחַס
וְשְׁלוֹם יַחֲזֹר הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהּוּ, כִּי עָקַר קִיּוֹם הָעוֹלָם
הוּא עַל־יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: אִם לֹא
בְּרִיתִי יוּמָם וְלִילָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. כִּי
עָקַר כָּלָל וְיִסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה הוּא שְׁמִירַת הַבְּרִית
קְדוּשָׁה וְכַמּוּבָא בְּזֶהַר הַקְּדוּשׁ וּבְכָל הַסְּפָרִים. וּבִשְׁבִיל
זֶה נִקְרָאת הַתּוֹרָה בְּרִית, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְשִׁמְרַתֶּם אֵת
בְּרִיתִי. כִּי עָקַר הַתּוֹרָה הִיא שְׁמִירַת הַבְּרִית. וְעָקַר
קִיּוֹם הָעוֹלָם הִיא עַל־יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב:
וְצִדִּיק יִסוּד עוֹלָם. וְצִדִּיק הוּא מָאן דְּנָטַר בְּרִית [מִי
שֶׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית]. וְאִם כֵּן תִּכְפֹּר בְּשֹׂאדָם פּוּגִים בְּבְרִית
חֵס וְשְׁלוֹם, הִיָּה רֵאוּי שְׁחַס וְשְׁלוֹם יַחֲזֹר הָעוֹלָם לְתַהוּ
וְבַהּוּ, אִךְ ה' יִתְּבַרְךְ חַפִּץ חֵסֵד וְעַל־כֵּן הַקְּדִים הַקְּלִפָּה
לְפָרִי וְהַקְּדִים שֶׁבָּעָה יְמֵי עֶרְלָה קְדָם הַמִּילָה, לְהוֹרוֹת
שְׁנָם בִּימֵי הָעֶרְלָה ה' יִתְּבַרְךְ נוֹתֵן חַיּוֹת בְּחִסְדּוֹ
הַגָּדוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתּוֹרָה הַנְּעֻלָּמַת וְעַל־יְדֵי זֶה
אֶפְלוּ בְּשֹׂאדָם חוּטָא חֵס וְשְׁלוֹם וּפּוּגִים בְּבְרִית, ה'
יִתְּבַרְךְ מְקַיְּמוֹ בְּחִסְדּוֹ בְּבְחִינַת הַתּוֹרָה הַנְּעֻלָּמַת
וּמֵאָרִיךְ אִפּוֹ עַד שִׁישׁוּב:

וּבְזֶה מוּבָן הַיֵּטֵב מַה שְׂאִיתָא בְּזֶהַר הַקְּדוּשׁ שֶׁעַל פְּנֵים
הַבְּרִית אִין מוֹעִיל תְּשׁוּבָה. וּבְאֵמַת לְאֵמַתוֹ אִיתָא

בְּכָל הַסְּפָרִים שֶׁעַל הַכָּל מוֹעִיל תְּשׁוּבָה, אִךְ עַל־פִּי
כָּל דְּרָכֵי הַתּוֹרָה הַנְּגִלְתִּית בּוֹדְאֵי אִין מוֹעִיל תְּשׁוּבָה
עַל פְּנֵים טְפֵי הַמַּח, אֲבָל יֵשׁ תּוֹרָה הַנְּעֻלָּמַת שֶׁהִיא
בְּחִינַת חֵסֵד חָנּוּם, שֶׁזֶהוּ הַחֵסֵד סְתוּם וְנִעְלָם מֵעֵין כָּל
שֶׁעַל־יְדֵי זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם אֶפְלוּ קְדָם מִתֵּן תּוֹרָה
וְאֶפְלוּ בִימֵי עֶרְלָה וְכוּ'. וְעַל־יְדֵי הַחֵסֵד הַנְּעֻלָּם הַזֶּה
מוֹעִיל תְּשׁוּבָה עַל הַכָּל. (לִיקוּמֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת
מִילָה ג' - אוֹת ד')

וביום השמני

(ויקרא י"ב, ג')

הַתּוֹרָה וָאָרְץ־יִשְׂרָאֵל וּמִצּוֹת מִילָה, שֶׁהוּא תַקּוּן
הַבְּרִית, הַכָּל אֶחָד, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת
לְאָרְץ־יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל־יְדֵי מִצּוֹת מִילָה שֶׁהוּא תַקּוּן
הַבְּרִית, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְכִרּוֹת עֲמוֹ הַבְּרִית לְתַת אֵת
אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְכוּ'. וְכַמּוֹ שֶׁכְּתוּב בִּיהוֹשֻׁעַ: וְזֶה הַדְּבָר
אֲשֶׁר מָל יְהוֹשֻׁעַ אוֹתָם. וּפְרָשׁ רַש"י: עַל־יְדֵי דְבוּר מַל
אוֹתָם. אָמַר לָהֶם: כְּסַבּוּרִים אַתֶּם לִירֵשׁ אֵת הָאָרֶץ
כְּשִׂאתֶם עֶרְלִים וְכוּ':

וְזֶה בְּחִינַת שֶׁבָּעָה יְמֵי עֶרְלָה שֶׁעוֹבְרִין עַל הַתֵּינוּק
קְדָם שְׁנַמּוּל, זֶה בְּחִינַת שֶׁבָּעָה עֲמִיּוֹן שֶׁהֵיטָה
אָרְץ־יִשְׂרָאֵל תַּחֲלָה בִּידָם וְאַחַר כֵּךְ נִתְּנָה לִישְׂרָאֵל
אַחַר שְׁנַמּוּלוֹ. וְזֶהוּ: וְכִרּוֹת עֲמוֹ הַבְּרִית לְתַת אֵת אָרֶץ
הַכְּנַעֲנִי הַחַתִּי וְהָאֱמֹרִי וְכוּ'. וְחֹשֵׁב כָּל הַשֶּׁבָּעָה
עֲמִיּוֹן שְׁמַנְרִשִׁין אוֹתוֹן עַל־יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית שֶׁהוּא
בְּחִינַת מִילָה שֶׁנִּתְּנָה בְּשְׁמִינֵי שְׂאִז מַעֲבִירִין שֶׁבָּעָה
יְמֵי עֶרְלָה מִהַתֵּינוּק וּמְגַלִּין הַחֵסֵד דְּמַתְּגִילִי בְּפּוּמָא
דְּאֵמָה שֶׁהִיָּה הַחֵסֵד הַזֶּה בַּתַּחֲלָה סְתוּם וְנִעְלָם
בְּשֶׁבָּעָה יְמֵי עֶרְלָה. וְעַכְשָׁו נִתְּנָה עַל־יְדֵי הַמִּילָה
וְעַל־יְדֵי זֶה כּוּבְשִׁין אָרְץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי הַכָּל אֶחָד.
(לִיקוּמֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת מִילָה ג' - אוֹת ה')

וביום השמני ימול בשר ערלתו

(ויקרא י"ב, ג')

אִי אֶפְשָׁר לִידַע וְלַהּוֹדִיעַ וְלַהּגִּדִיל שֵׁם ה' כִּי אִם
עַל־יְדֵי הַצִּדִּיק הָאֵמַת, כִּי הַצִּדִּיק הָאֵמַת הוּא בְּחִינַת
צִדִּיק יִסוּד עוֹלָם, שֶׁעָקַר גְּדֻלָּתוֹ הוּא עַל־יְדֵי שְׁמִירַת
הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה שְׂאִין קְדוּשָׁה אַחֲרֵיהָ, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב בְּזֶהַר הַקְּדוּשׁ: צִדִּיק הוּא מָאן דְּנָטַר בְּרִית,
וּמִשֵּׁם מִבְּחִינַת בְּרִית יוֹצֵאִין כָּל הַדּוֹרוֹת, אֲבָל אֵת זֶה
לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה אֱלֹקִים, כִּי הַסְּטָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלִפָּה
שְׁנַמְשָׁךְ מִזְחַמַּת הַנְּחַשׁ מִתְּנַבְּרַת שֵׁם דִּיקָא בִּיזְתַר.
וְעַל־כֵּן זְעִירִין אֲנִין שׁוֹכִין לְקַדְּשַׁת הַבְּרִית בְּשְׁלָמוֹת,
כִּי אֶפְלוּ הַכְּשָׂרִים אִינָם זוֹכִין לְקַדְּשָׁה זֹאת כְּרָאוּי, אִךְ
אַחַר־עַל־פִּי־כֵן אֲשַׁרִּי לְמִי שְׂאִינוּ פּוּגִים עַל כָּל פְּנֵים
פְּנִימִים גְּמוּרִים חֵס וְשְׁלוֹם, אֲבָל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים
שְׁכִיחַ הַרְבֵּה מַה שְׁשִׁכִיחַ שְׁפּוּגָמִים מְאֹד וְכוּ', רַחֲמָנָא
לְצַל, בִּידוּעַ בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ. וּמִשֵּׁם כָּל הָעַרְבוּבָא

שבעולם שאין יודעין היכן הצדיקי אמת וכו'.

וזה בחינת מלחמת עמלק שבכל דור, כי עמלק הוא זממת הנחש שבולל מכל הרעות שבכל הארבעה יסודות שהם בחינת כלל כל הגליות בבחינת (במדבר כד) ראשית גוים עמלק, והוא מעולם רצועה מרדות לישראל, כי בכל דור ודור הוא אורב על הכלל ועל הפרט בכל יום, כי הוא השמן הוא המסית וכו'. כי בתחלה מסית את כל אחד בתאוותיו ומדודתיו הרעים למה שמסיתו, ומחטיאו בנעוריו ובילדותו בפנים הברית כמו שמחטיאו, ואחר כך מסיתו לרדף אחר גדולות, להיות להוט אחר הממון וכו' ולרדף אחר הכבוד וכו', כי כל הקנאה והתאוה והכבוד וכו' וכל המדות רעות הכל נמשך מקלפת עמלק. ולא די לו בכל זה, אף גם עושה ערבוביא גדולה עד שנעשה קטגוריא גדולה בין התלמידי חכמים ומרבה ומגדיל השקר בעולם עד שמכניס דעות זרות וכפירות הרבה בעולם ומקים מהם ראשים שאומרים שרוצים בתקנת ישראל וכו', כידוע כל זה. ואי אפשר להאריך בזה כאן.

וכל זה הוא בחינת מלחמת עמלק שבכל דור, וכל עקר קנאתו והתגרותו של קלפת עמלק הוא להעלים ולהסתיר אור הצדיקי אמת, שהם בחינת שם ה'. ועל כן נשבע ה' יתברך שאין שמו שלם עד שימחה זכר עמלק, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ומובא בפרוש רש"י), כי ה' יתברך בעצמו כביכול, צריך ללחם עמו בכל דור ודור, כמו שכתוב (שמות יז): "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". כי על זה עקר התגברותו שרוצה להעלים אור הצדיק שהוא בחינת שם ה' שלא להודיעו חס ושלוש מדור לדור, ורוצה להתגבר בכל זה על ידי פגם הברית שממשיך בזהמתו שממש המושכת הדורות, על כן סובר שיוכל להעלים השם הקדוש על ידי זה.

אבל איש בער לא ידע שהצדיק האמת קדש את עצמו בקדשת הברית, בקדשה נוראה כל כך עד שקדשתו עולה על הכל, כי על ידי תקוף קדשתו המשיך דעת עליו ונשגב בזה שאי אפשר להעלימו בשום אופן, שעל ידי זה הכל יכולין להמשיך הדעת הקדוש האמתי מדור לדור, כי הוא דעת התורה הקדושה שקבלנו על ידי משה רבנו עליו השלום, שהבטיח לו ה' יתברך (שמות יט): "וגם כך יאמינו לעולם". שכל הצדיקים הממשיכין חדושי תורה על פי הדעת הקדוש הזה לחזק ולקיים בלב כל ישראל עצות עמקות אמתיים לקיים על ידי זה את כל דברי התורה הזאת אי אפשר להעלים אורם בשום אופן, כי שפת אמת תכון לעד.

וגם כי כל ישראל הם בכלל שומרי הברית על ידי מצות מילה הקדושה כמו ששמעתי מפיו הקדוש, כי כל זה הוא בחינת מצות מילה שהוא להתדבק ולבער

הערה, שהיא בחינת קלפת עמלק. וזה בחינת התוד ופריעה שהם כנגד תרין ענני דמכסין על עינא, שהם רומי רבתא ורומי זערתא, שמשם חרבן בית המקדש (כמבואר בלקוטי מוהר"ן ב' - סימן ס"ז). ותרין ענני אלו הם בחינת קלפת עמלק שחופין על הברית קדש שמעבירין אותם על ידי מצות התוד ופריעה. (לקוטי הלכות - הלכות תפילין ז' - אות ז')

וביום השמני ימול בשר ערלתו

(ויקרא י"ב, ג')

אמרו רבותינו ז"ל: הכל צריך תקון: התרמוסין צריכין תקון, החטים צריכין תקון, גם האדם צריך תקון על ידי מצות מילה, כי נברא ערל. כי האדם בעת שיוצא לעולם עדין אין לו שום זכות שבעבורו יצא לעולם, ואזי הוא בבחינת תחלת הבריאה, שנברא העולם פחסדו לבד בלי שום אתערותא דלתתא, שזה בחינת עניות ומקבל, דלית לה מגרמה כלום [שאיין לו כלום מעצמו], ולחמו הוא בחינת נהמא דכסופא (לחם של בושח), ומשם אחיות העצבות והדין, שמשם אחיות הערה, בחינת הקלפה הקודם לפרי, ועל כן בהכרח שיצא האדם ערל. ועל ידי שמלין את התינוק וכורתין הערה דחפיא על ברית, שזה עקר תקון האדם, כי מקדם לא היה בגדר האדם כלל, כי עקר צלם דמות אדם הוא כשהוא מהול. נמצא שעל ידי מצות מילה אנו מתקנין את התינוק על ידי עשייתנו בבחינת אתערותא דלתתא, ועל ידי זה בעצמו מכניעין ומבטלין הערה בשרשה, ואז נתגלה הברית, שהוא בחינת "צדיק יסוד עולם", בחינת משפיע, הפוך בחינת מקבל. וזה בחינת השמחה של מילה, כי מכניעין על ידי זה אחיות העצבות, שהוא בחינת פגם הברית, בחינת ערה דחפיא על ברית, ונתגלה האור של בחינת הצדיק שהוא בחינת משפיע, בחינת שמחה, כמו שכתוב: "אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה" (לקוטי הלכות - הלכות העושה שליח לגבות חוב ב' - אותיות י"א י"ב לפי אוצר היראה - מילה, מ"ד)

ימול בשר ערלתו

(ויקרא י"ב, ג')

הערה הוא זממת הנחש, שהוא בחינת השקר והרע והטמאה. וכשמעבירין הערה, אזי נתגלה החותם אמת, שהוא אות ברית קדש, כי עקר הצלם אלקים הוא אדם מהול, שהוא חתום בחותם אמת. אבל כשהערה חופה על ברית, הוא בחינת שקר, כי אין זה צלם אדם כלל, כי כל זמן שהערה בו הוא

בדיוטא התחתונה, ונפל לבחינת הטמאה, חס ושלום, בכר אבדה תקותו מה, חס ושלום, ושוב אין לו טהרה. ובאמת גם זה להפך, כי אפלו מי שהוא בדיוטא התחתונה, בתכלית השפלות והפחיתות, אפלו בהיכלין דמסאבותא, חס ושלום, גם שם אין קץ ונבול לאלקותו יתברך. וכמו שאין סוף לאלקותו בפעלות העליונות של גדולי הצדיקים שזכו למה שזכו, אף על-פי-כן עדין גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם כמו-כן ממש אין סוף ותכלית לאלקותו יתברך במדרגות התחתונות, כי אין מקום ומדרגה שלא יוכל למצא גם שם את אלקותו יתברך, בבחינת "ומלכותו בכל משלה". אדרבה, לפעמים כשהאדם בדיוטא התחתונה מאד מאד, והסמרא-אחרא והטמאה מתפשטין עליו מאד ורוצין לבלעו לגמרי, חס ושלום, חס ושלום, אז דיקא השם יתברך מרחם עליו ושולח לו טהרה וסיוע מלעלא, כדי שיוכל להחיות את עצמו ולשוב אליו יתברך, או על-כל-פנים לא יאבד לגמרי, חס ושלום, כי לא אמר ה' למחות את שם ישראל, וכתוב: "כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב וכו', ראו עתה כי אני אני הוא וכו'", וכן עוד כמה פסוקים. וזה מרמז במצות נגעים, שבהרת כגרים טמא, ופרחה בכלו טהור; כי דיקא לפעמים בשבא לתכלית הירידה, אז הוא תכלית העליה, ונמשך עליו טהרה ותקון ממקום שנמשך עליו, אם זוכה לזה, כי אין חקר לתבונתו יתברך ולגדלתו אין חקר, ואי אפשר להשיג דרכיו יתברך בשלמות. (לקוטי הלכות – הלכות שילוח הקן ד' – אותיות ט' י"א לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות פ"ח)

בעל-מום גמור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. נמצא שהערלה הוא בחינת שקר ממש, כי היא משקרת דמות האדם, כי היא נדבקת בהאדם בשקר גמור ואינה מצלם האדם כלל, כי עקר דמות אדם צלם אלקים הוא כשהתום באות ברית קדש, בחותם אמת, על-ידי העברת הערלה, שאז נקרא תמים. וכן מבאר בכמה מקומות, ששמירת הברית שהוא בחינת מצות מילה הוא בחינת אמת, בחינת "כלה זרע אמת". (לקוטי הלכות – הלכות עבדים ב', אות י"ב לפי אוצר – מילה, אות ל"א)

ימול בשר ערלתו

(ויקרא י"ב, ג')

עקר חיוב מצות מילה הוא על האב למול את בנו, כי קדם הבריאה ואחר הבריאה הוא בחינת אב ובן, כי הוא יתברך נקרא אב וכלל הבריאה נקרא בן. ותכף כשיצאה הבריאה מבח אל הפעל, נשתלשל אחיזה להשקר, שהוא בחינת הערלה, בחינת עניין דמכסין על ענין, כי השקר הוא בחינת פנים העינים, כמבאר בפנים, ועל-ידי השקר נסתלק בביכול השגחתו יתברך, כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיניו. ועל-ידי שהאב דיקא מל את בנו ומעביר הערלה ממנו, על-ידי-זה באתערוותא דלתתא אתער לעלא, כי על-ידי-זה גם הוא יתברך, שהוא אבינו, הוא מעביר הערלה שהוא השקר מכלל הבריאה ונתגלה האמת, ועל-ידי-זה נמשך השגחתו יתברך עלינו בשלמות, ואז נכלל בחינת אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזה בחינת אב ובן כחדא, בחינת כלו אחד, שזה עקר תכלית עבודת ישראל לזכות לזה שיהיה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, בבחינת אב ובן כחדא, כמבאר בפנים (לקוטי הלכות – הלכות עבדים ב', אות ג' לפי אוצר היראה – מילה, אות ל"ב)

ואם פרוח תפרח

(ויקרא י"ג, י"ב)

יש טועים בדעתם לומר, שמי שזוכה למעלת הגדולים, שוב אין צריך מלחמה כלל. אבל באמת הוא טעות, כי אפלו גדולי הצדיקים יש לכל אחד ואחד מלחמה גדולה עם בחינת היצר הרע של מעלה, שהוא בחינת מלאך הקדוש, בחינת גבורות ודינים. ומאחר שיש להם עדין מלחמות, בודאי אין כלם שוין, ויש ביניהם מדרגות רבות בלי שעור, כי כל אחד בפי מה שזוכה לשבר היצר הרע הגבוה שבו, דהינו להמתיק הדין, בן זוכה לאיזה דרגא ומעלה יתרה בהשגה ועבודת השם. וכן יש טועים להפוך גם-כן, שסוברים שמי שהוא חס ושלום

שבת שלום

לאחינו כל בית ישראל
**"אין צדקה נחשבת
 כמו צדקת הדפוס"**
 [רבי נתן]

בכל סניפי הדואר,
 חשבון מס' 7-2255-89